

Коротке — Ні! Це слово грізне,
В нім непоборности вся міць.
В нас скорше кров із серця, бризне,
Ніж упаде сльоза з зіниць.
В нас на шляхах віків кривавих,
В боях за правду проти зла,
В огнях змагань, в пожеж загравах
Не одного вже смерть взяла.
Вона у дім до нас заходить
І завжди в кут Святий сіда —
Тому, напевно, щоб в народі
Не гасла ненависть Свята,
Тому, напевно, щоб ридання,
Перетопивши в гордий гнів,
І ми вступали до змагання
За клич узявши грізне: — Ні!
Рішучість, гарт — розпуки замість,
Взяли і ми з часів старих: —
Тих не оплакують сльозами,
Що поривають в бій живих! —

Хто там сказав — нема Чупринки?

Хто опустив на щоглі стяг,

Коли ще пишуться сторінки

Його безприкладних звітяг?

Коли в краю Його горінням

Зогріта з ворогом борня,

Несе і нам, і поколінням

Красу овільненого дня!

Коли ні в Юра, ні в Софії

Не чуть ще дзвонів жалібних,

То значить хочуть Львів і Київ

Зустріть Його серед живих!

Коли Москва фанфар не грає

Про перемогу над УПА,

То знай: на горло їй ступає

Грізна Чупринківська стопа!

Хто ж там сказав — нема Чупринки?

Хто ж опустив на щоглі стяг?

Коли ще пишуться сторінки

Його безприкладних звітяг!

Вірш вперше надрукований у журналі «Сурма» в листопаді 1950 року